

Een marathon in Linz – José Kloosterman

Ruim een jaar geleden kreeg mijn oudste zoon Tjapko definitief groen licht van Heineken om voor twee jaar naar Linz in Oostenrijk te vertrekken samen met zijn vrouw Eef en hun kindjes Tieme en Merel. Hij zou daar voor Heineken bij Brauunion Österreich gaan werken.

Denken in kansen

Na van de schrik bekomen te zijn, moest ik in kansen gaan denken. Linz is tenslotte niet het einde van de wereld en ik mocht komen wanneer ik maar wilde - maar hoe leuk zou het zijn om daar ook een hele of halve marathon te kunnen lopen. Marathon Linz was snel gegoogled en Linz bleek zijn eigen marathon te hebben. Even kortsluiten met Tjap en Eef en vervolgens "hier en daar" gepolst binnen de club of er meer lopers geïnteresseerd waren. En ja hoor, Harry, Kristel, Desirée, John, Rob en Hans meldden zich. Na een dinsdagavondtraining zaten wij bij Rob op de zolderkamer achter de computer en boekten vliegtuig, trein en hotel. Harry, Kristel en ik sliepen bij Tjap en Eef. Nu alleen nog inschrijven en de training kon beginnen. In Oostenrijk trainde Eef met ons op voor haar eerste halve marathon.

Vrijdag 1 april in alle vroegte (04.00 uur) verzamelden we fluisterend bij Rob om met een taxibusje naar Schiphol te gaan. Het liep allemaal gesmeerd en rond 12.00 uur stonden we in Linz. Eef was er om onze bagage op te halen en na een zeer hartelijke begroeting liepen we naar Hotel Central op de Hauptplatz om de rest van de bagage af te leveren en van een heerlijke lunch te gaan genieten bij Josef Das Stadtbräu in de Landstrasse. Voor

de mensen die van nostalgie houden: er werd nog volop gerookt. Daarna nog naar de Expo met de bus om onze startnummers op te halen om na wat rust weer om 18.00 uur te verzamelen bij Osteria voor een heerlijke pizza, samen met Tjap, Eef en kindjes.

Ouderwets trammetje

Zaterdag 2 april verzamelden we bij Hotel Central waar Tjap en Tieme een prachtig uitstapje verzorgden naar de top van de Pöstlingerberg per ouderwets trammetje en waar we natuurlijk weer neerstreken om te genieten van geweldige Oostenrijkse taart. Intussen hadden Eef en Mereltje thuis een heerlijke lunch voor ons klaarstaan. Wat een verwennerij! En daar bleef het niet bij want Tieme stond daar ook opeens met een pakje voor oma: een t-shirt met een foto van Tieme en Merel en achterop de tekst: "Der 30igste Marathon unserer Oma!!!" Tja, als het nu niet zou lukken....

Na de fantastische lunch hebben we met z'n allen een prachtige wandeling gemaakt bij de Eidenberg. Er werd veel gelachen en gepraat en tijdens het biertje op een zonovergoten terras halverwege de wandeling bleek John over onvermoede speciale gaven te beschikken: hij toverde tot ieders hilariteit aan de lopende band stenen achter Tieme z'n oren vandaan! Intussen was het weer tijd om wat te eten, dus op naar de Eidenbergeralm om ons laatste diner voor de marathon te nuttigen en daarna vroeg naar bed.

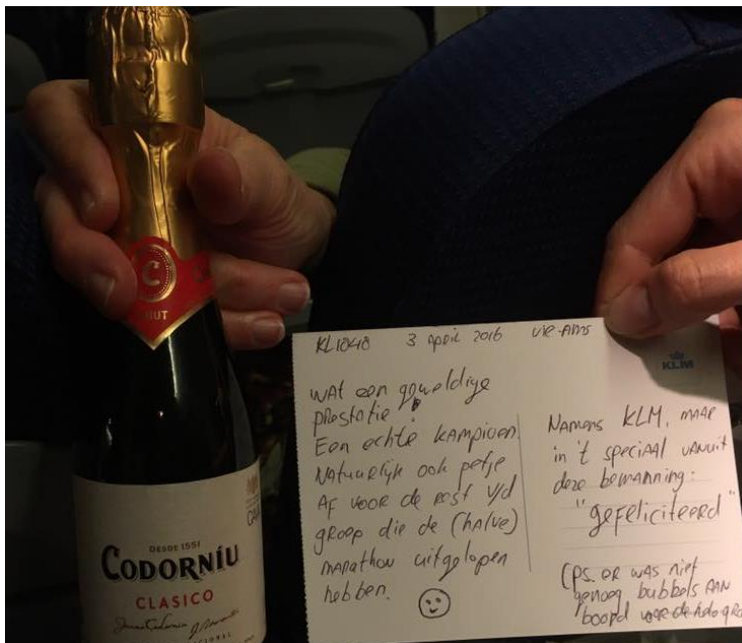
Volop gezelligheid en vrolijkheid

Zondag 3 april: de zon scheen en het zou uiteindelijk 23 graden worden. Eef, Kristel, Harry en ik werden door Tjap en buurman naar het Hauptplatz gebracht waar we Desirée, John, Rob en Hans ophaalden om met z'n allen naar de start te wandelen. Eindelijk was het zover. Over koolhydraten en vocht hoefden we ons geen zorgen te maken, die hadden we in grote hoeveelheden tot ons genomen. We vertrokken allemaal tegelijk om half 10 en zouden elkaar later weer bij het hotel treffen, ieder met zijn eigen verhaal.

Het was een gezellige, mooie marathon, maar ik ben zéér partijdig. Het feit dat Eefke haar eerste halve marathon liep en dat Tjap met Tieme en Merel langs de kant en bij de finish stonden en alle gezelligheid en vrolijkheid die we die dagen met elkaar hadden meegemaakt, maakte het tot een van de betere, ook al was het erg warm. We hebben onze kilometers gemaakt én we hebben een verstandige Rob gezien die tóch stopte bij de halve en zich dus niet heeft laten verleiden tot de hele.

Spontaan drie zonen

Tevreden liepen wij na een heerlijke douche en schone kleren met stijve benen naar het station. Ons Linz avontuur zat er bijna op. Toen we 's avonds het vliegtuig instapten, zei Kristel tegen het vliegtuigpersoneel dat ons welkom heette, dat wij een marathon hadden gelopen en dat ik eerste in mijn categorie (vrouwen 60 - 65) was geworden. Ik kreeg spontaan drie zonen en werd van harte gefeliciteerd. Later kreeg ik namens de KLM een tasje met een flesje champagne,

nootjes, koekjes en een handgeschreven kaart met de felicitaties. Ik moet er wel bij vertellen dat ik de enige was in mijn categorie en daarmee ook meteen de oudste vrouw die meedeed! Waar moet ik nu trots op zijn? Ik weet het nog niet.

Tot slot wil ik iedereen bedanken voor weer een geweldig marathonweekend!

